

— Азъ мисля, да свикаме въ недѣля митингъ, ние да го свикаме. -- каза секретарьтъ, като глътна чашата ракия.

— Ще поличи отъ гощавката довечера, ще видимъ, — отговори Брайковъ и пакъ неспокойно крачеше изъ стаята.

* * *

Майскиятъ день прѣваляше и изъ кукурузищата се навърволиха къмъ село чети жени и моми, които бѣха цѣль день копали. А подъ село други чети снажни мъже съ коси на рамиѣ се губеха по ливадитѣ: ще косятъ въ хладнината на къснитѣ и свѣтли нощи.

И мъжетѣ косачи изнисаха отъ селото ония мълви, съ които старитѣ майки посрѣщаха копачкитѣ отъ кукурузищата: „учительтъ Странджевъ си дошелъ и хората пакъ се раздвижили по разправиитѣ съ оня поразникъ-кмета: ще има крамола.

Прошението, което бирникътъ разнасяше на подписъ по старцитѣ изъ село за изпжждането на кмета, бѣ изчезнало привечерь, кметоитѣ хора го откраднали и го скжсали.

„Свадата почна“, си каза дѣдо Добри и седна прѣдъ вратника си. Брадата му треперѣше, той бѣше много разтревоженъ, кметътъ Брайковъ бѣше пратилъ да поканятъ и него на голѣмата вечеръ, която старитѣ въ Българово си устройваха въ Банковата кръчма срѣщу общинската канцелария.

„И мене ще кани“, — говорѣше си гласно дѣдо Добри. — „Ама видѣ се на тѣстно кметътъ, че гледа и нази да изюди. Не е вече турско, че да се шири той изъ село, като читакъ... Хе, опрѣлъ се на чорбаджиитѣ и смѣта пакъ да прогони учителя... Ще има да зема...“.

Откъслечно се снизваха неспокойнитѣ мисли на дѣдо Добри и разтрепераната старческа ржка чукаше съ тояжката си камъчета по земята.

Откъмъ Станевата кръчма се зададе най-младиятъ дѣдовъ Добревъ синъ. Той бързаше и весело спре при татка си.

— Нѣма да слѣземъ на ливадитѣ тази вечеръ, тате, кметътъ се е разшеталъ изъ село, гласи нѣщо, ще трѣба да му се опремъ.

Дѣдо Добри се загрижи.

— Ливадитѣ зрѣятъ, — каза той. — Пъкъ и както може кметътъ, наврѣлъ се е всѣкиму въ очй.

— И ние това казахме на учителя, но пъкъ... пилѣятъ се хората по къра, единъ съ други се не виждатъ, току вижъ, че кметътъ е надумалъ тогосъ-оногосъ, има си и той, чочѣкътъ родове, тате!

— Вършете, каквото знаете, сине. Токо работно врѣме е, та залисани сѣ хората. И отъ Брайковата страна, какво могатъ?